

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1684/2020
21.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Цемовић, адвокат из ..., против туженог СТКЗР "ББ" ..., ВВ, предузетника из ..., чији је пуномоћник Горан Јелушић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1107/19 од 07.11.2019. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1107/19 од 07.11.2019. године, у делу којим је преиначена пресуда Основног суда у Чачку П1 264/18 од 25.12.2018. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 264/18 од 25.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду, на основу споразума бр. ../14 од 30.04.2014. године и да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад на радно место посластичара једноставних посланица III степен. Ставом другим изреке, тужиља је обавезана да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 284.250,00 динара, а уколико у остављеном року то не учини, на напред наведени износ тече законска затезна камата од дана извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1107/19 од 07.11.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку П1 264/18 од 25.12.2018. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду на основу споразума бр. ../14 од 30.04.2014. године, па је обавезан тужени да тужиљу врати на рад. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 393.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Чачку П1 264/18 од 25.12.2018. године, у делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужиљу врати на рад на радно место посластичара једноставних посланица III степен и у том делу је тужба одбачена, као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужила је доставила одговор на ревизију туженог.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/2018), и утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Међутим, другостепени суд је учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју ревидент основано у ревизији указује, јер није применио одредбу члана 383. став 3. истог Закона, а то је било од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на радном месту посласличара почев од 01.02.2012. године, до 30.04.2014. године, када јој је радни однос престао на њен лични захтев, а на основу споразума који је, са послодавцем, закључила дана 30.04.2014. године. Тужени је донео одлуку да запосленима смањи плату у наредних девет месеци, за 30%, што тужили није одговарало, па је она свом претпостављеном, ГГ саопштила да, под тим условима, не жели више да ради код туженог. ГГ је то пренео власнику фирме и свом претпостављеном ДД, па је истог дана 30.04.2014. године, припремљена документација за закључење споразума о престанку радног односа са туженом. Запослени који је за то имао овлашћење од власника фирме, ДД, је решење потписао и доставио директору фирме ЂЂ, који је у канцеларији ГГ, тужили предао решење о споразумном престанку радног односа. Тужила га је прочитала и потписала, а у току поступка није доказала да је приликом заснивања радног односа код туженог потписала, осим уговора о раду истовремено и споразум о престанку радног односа.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд поништи решење туженог о отказу уговора о раду на основу споразума бр. ../14 од 30.04.2014. године, и обавезе туженог да је врати на рад на радно место посласличара једноставних посласлица III степен, одбио, као неоснован, јер је закључио да је радни однос тужили код туженог престао споразумно, односно на иницијативу тужиле, у смислу одредбе члана 177. Закона о раду, пошто она није доказала да је приликом заснивања радног односа код туженог потписала, истовремено и уговор о раду и споразум о престанку радног односа.

Другостепени суд је на основу утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиле, па је поништио као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду на основу споразума бр. ../14 од 30.04.2014. године и туженог обавезао да тужилу врати на рад, у смислу одредбе члана 177., у вези члана 192. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...32/13), пошто је писмена форма услов пуноважности споразума, а споразум о престанку радног односа од 30.04.2014. године и спорно решење о отказу уговора о

раду од истог датума, у име и за рачун туженог је потписао запослени ДД, који нема писмено овлашћење потписано од стране ББ, као предузетника, којим га изричито овлашћује за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима из радног односа.

Међутим, Врховни касациони суд налази да тужени основано ревизијом указује да је другостепени суд, без расправе, утврдио другачије чињенично стање и на тај начин учинио горе наведену битну повреду одредаба парничног поступка.

Одредбом члана 192.став 1.тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...95/18), прописано је да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује, код послодавца који нема својство правног лица – предузетник или лице које он овласти.

Пошто је одлука првостепеног суда, између осталог, заснована на утврђеној чињеници да је ДД, који је спорно решење потписао, имао за то овлашћење директора фирме, ЂЂ, нејасно је на основу које чињенице је другостепени суд, без отварања расправе, закључио да не постоји писмено овлашћење потписано од стране ББ, као предузетника, којим он изричито овлашћује ДД за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима из радног односа. При том, тужила је радни однос код туженог засновала на основу уговора о раду почев од 01.02.2012. године, који је за послодавца потписао такође ДД, па је међу парничним странкама било неспорно да је тужила била запослена код туженог почев од 01.02.2012. године, а није оспоравана чињеница постојања овлашћења туженог предузетника датог ДД за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима из радног односа запослених.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци овог решења донео у смислу одредбе члана 415. став 1. Закона о парничном поступку.

У поновном поступку другостепени суд ће, ако нађе да је ради правилног утврђења чињеничног стања потребно да се понове већ изведени докази или докази чије је извођење одбио првостепени суд, да закаже расправу пред другостепеним судом, да би имао могућност да донесе закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**